

Sygn. akt IX Ka 1506/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 stycznia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Szeliga

Sędziowie: SO Ewa Opozda-Kałka (spr.)

SO Leszek Grzesiak

Protokolant: sekr. sądowy Anna Misztal

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Andrzeja Kędziory

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2014 roku

sprawy **K. M.**

oskarżonego o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Końskich

z dnia 17 lipca 2013 roku sygn. akt II K 689/11

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego K. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 (dwieście) złotych tytułem kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IX Ka 1506/13

UZASADNIENIE

K. M. został oskarżony o to, że:

w okresie od 9 sierpnia 2010 roku do 27 września 2010 roku, w K., woj. (...)działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził J. K. (1), R. C., K. K. (1), E. L., M. Z., P. D. (1), R. K., T. P., A. P., J. P., R. S., P. H. (1), A. S., Ł. S., M. R., J. K. (2), A. W., Ł. P., W. K.do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym w postaci pieniędzy na kwotę łączną 6764 zł na ich szkodę wprowadzając ich w błąd co do zamiaru wysłania im towaru w ilości wskazanej w opisie aukcji w ten sposób, że posługując się kontem T. R. (1), D. W., M. M., P. N. (1), P. W. (1), M.F., P. N. (2)i adresem IP należącym do T. R. (2)i innych osób, wystawił do sprzedaży w systemie licytacji na internetowych aukcjach (...)zestawy sprzętu multimedialnego marki H.gwarantując w każdym zestawie następujące przedmioty: router 2 szt, statyw s.pro 59, ładowarka do baterii 5 szt, słuchawki komputerowe 15 szt, karta telewizyjna, głośniki komputerowe, pilot uniwersalny, huba, bluetooth, kamera internetowa, torba na laptopa szt 2, transmiter telefoniczny, antena (...), akumulatorki do kamer i aparatów, ładowarki i zasilacze uniwersalne, transmiter TV, zestaw głośnomówiący samochodowy, kable H. (...)szt, kabel antenowy, adapter (...)modem komputerowy, czytniki kart pamięci 5 szt, transmiter (...) 2 szt, akcesoria do aparatów i kamer (torby, zestawy czyszczące), akcesoria do telefonów (pokrowce skórzane, ładowarki samochodowe, głośniki, uchwyty

samochodowe), akcesoria do nawigacji (pokrowce, zasilacze, uchwyty) oraz inne zestawy w zależności od aukcji, a następnie po wygraniu aukcji przez wskazane powyżej osoby przesłał im zestawy niezgodne z opisem na aukcjach o znacznie niższej wartości, w których brakowało rzeczy w różnych znacznych ilościach, i tak:

- w dniu 9 sierpnia 2010 r. w K. wprowadzając w błąd J. K. (1) co do ilości i wartości oferowanego mu w drodze aukcji internetowej zestawu sprzętu multimedialnego marki H. doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 350 zł na jego szkodę,

- w dniu 24 sierpnia 2010 r. w K. wprowadzając w błąd R. C. co do ilości i wartości oferowanego mu w drodze aukcji internetowej zestawu sprzętu multimedialnego marki H. doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 205 zł na jego szkodę,

- w dniu 29 sierpnia 2010 r. w K. wprowadzając w błąd K. K. (1) co do ilości i wartości oferowanego mu w drodze aukcji internetowej zestawu sprzętu multimedialnego marki H. doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 360 zł na jego szkodę,

- w dniu 30 sierpnia 2010 r. w K. wprowadzając w błąd J. K. (1) co do ilości i wartości oferowanego mu w drodze aukcji internetowej zestawu sprzętu multimedialnego marki H. doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 650 zł na jego szkodę,

- w dniu 30 września 2010 r. w K. wprowadzając w błąd E. L. co do ilości i wartości oferowanego jej w drodze aukcji internetowej zestawu sprzętu multimedialnego marki H. doprowadził ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 200 zł na jej szkodę,

- w dniu 31 sierpnia 2010 r w K. wprowadzając w błąd M. Z. co do ilości i wartości oferowanego mu w drodze aukcji internetowej zestawu sprzętu multimedialnego marki H. doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 175 zł na jego szkodę,

- w dniu 2 września 2010 r/ w K. wprowadzając w błąd P. D. (1) co do ilości i wartości oferowanego mu w drodze aukcji internetowej zestawu sprzętu multimedialnego marki H. doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 290 zł na jego szkodę,

- w dniu 2 września 2010 r w K. wprowadzając w błąd R. K. co do ilości i wartości oferowanego mu w drodze aukcji internetowej zestawu sprzętu multimedialnego marki H. doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 170 zł na jego szkodę,

- w dniu 3 września 2010 r w K. wprowadzając w błąd T. P. co do ilości i wartości oferowanego mu w drodze aukcji internetowej zestawu sprzętu multimedialnego marki H. doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 410 zł na jego szkodę,

- w dniu 6 września 2010 r w K. wprowadzając w błąd A. P. co do ilości i wartości oferowanego jej w drodze aukcji internetowej zestawu sprzętu multimedialnego marki H. doprowadził ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 400 zł na jej szkodę,

- w dniu 6 września 2010 r w K. wprowadzając w błąd J. P. co do ilości i wartości oferowanego mu w drodze aukcji internetowej zestawu sprzętu multimedialnego marki H. doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 400 zł na jego szkodę,

- w dniu 6 września 2010 r w K. wprowadzając w błąd R. S. co do ilości i wartości oferowanego mu w drodze aukcji internetowej zestawu sprzętu multimedialnego marki H. doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 800 zł na jego szkodę,

- w dniu 6 września 2010 r w K. wprowadzając w błąd P. H. (1) co do ilości i wartości oferowanego mu w drodze aukcji internetowej zestawu sprzętu multimedialnego marki H. doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 400 zł na jego szkodę,

- w dniu 6 września 2010 r w K. wprowadzając w błąd A. S. co do ilości i wartości oferowanego jej w drodze aukcji internetowej zestawu sprzętu multimedialnego marki H. doprowadził jej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 400 zł na jej szkodę,

- w dniu 6 września 2010 r w K. wprowadzając w błąd Ł. S. co do ilości i wartości oferowanego mu w drodze aukcji internetowej zestawu sprzętu multimedialnego marki H. doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 290 zł na jego szkodę,

-w dniu 12 września 2010 r w K. wprowadzając w błąd M. R. co do ilości i wartości oferowanego mu w drodze aukcji internetowej zestawu sprzętu multimedialnego marki H. doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 448 zł na jego szkodę,

- w dniu 12 września 2010 r w K. wprowadzając w błąd J. K. (2) co do ilości i wartości oferowanego mu w drodze aukcji internetowej zestawu sprzętu multimedialnego marki H. doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 250 zł na jego szkodę,

- w dniu 14 września 2010 r w K. wprowadzając w błąd A. W. co do ilości i wartości oferowanego jej w drodze aukcji internetowej zestawu sprzętu multimedialnego marki H. doprowadził ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 248 zł na jej szkodę,

- w dniu 16 września 2010 r w K. wprowadzając w błąd Ł. P. co do ilości i wartości oferowanego mu w drodze aukcji internetowej zestawu sprzętu multimedialnego marki H. doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 248 zł na jego szkodę,

-w dniu 27 września 2010 r w K. wprowadzając w błąd W. K. co do ilości i wartości oferowanego mu w drodze aukcji internetowej zestawu sprzętu multimedialnego marki H. doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 70 zł na jego szkodę,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw z art. 12 kk

Wyrokiem z dnia 17 lipca 2013r., w sprawie sygn. akt IIK 689/11 Sąd Rejonowy w K. orzekł, co następuje: I. oskarżonego K. M. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, z tym, że ustalił, iż czyn na szkodę E. L. został popełniony w dniu 30 sierpnia 2010 roku, czyn ten zakwalifikował jako czyn ciągły z art. 286§1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 286§1 kk wymierzył mu karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69§1 i 2 kk oraz art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej w punkcie I wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

III. na podstawie art. 72§2 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego J. K. (1) - kwoty 800 złotych (osiemset złotych), R. C. - kwoty 205 złotych (dwieście pięć złotych), E. L. - kwoty 200 złotych (dwieście złotych), M. Z. - kwoty 175 złotych (sto siedemdziesiąt pięć złotych), R. K. - kwoty 170 złotych (sto siedemdziesiąt złotych), T. P. - kwoty 410 złotych (czteryście dziesięć złotych), R. S. - kwoty 200 złotych (dwieście złotych), J. K. (2) - kwoty 250 złotych (dwieście pięćdziesiąt złotych), A. W. - kwoty 248 złotych (dwieście czterdzieści osiem złotych) i W. K. - kwoty 70 złotych (siedemdziesiąt złotych), płatnych w terminie 6 (sześciu) miesięcy od daty uprawomocnienia się orzeczenia;

IV. na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1 .240 złotych (jeden tysiąc dwieście czterdzieści złotych) tytułem kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego K. M., który zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia , a polegający na przyjęciu, że oskarżony swoim zachowaniem obejmował świadomością celowe wprowadzenie w błąd co do ilości i wartości sprzętu oferowanego w sprzedawanych jako palety sprzętu elektronicznego i nie miał zamiaru dostarczenia przedmiotu przedstawionego w ofercie aukcyjnej,

- naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 366 kpk poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy,

- naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 424 § 2 kpk poprzez zaniechanie wskazania w uzasadnieniu wyroku dlaczego Sąd I instancji nie orzekł o zmianie kwalifikacji prawnej czynu na rat. 286 § 3 kpk i nie orzekł warunkowego umorzenia postępowania względem oskarżonego,

a z ostrożności procesowej:

- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 286 § 3 kk i art. 66 § 1 kk polegające na błędnej wykładni art. 286 § 3 kk poprzez niezastosowanie wyżej wymienionego przepisu,

a w dalszej konsekwencji niewymierzeniu wobec oskarżonego warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Podnieść należy w tym miejscu, że choć skarżący nie formułuje takiego zarzutu, to jednakże z treści uzasadnienia wniesionego środka odwoławczego wynika, że zarzuca on także obrazę art. 7 kpk, albowiem podnosi, że dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów jest nieprawidłowa.

Zważywszy na powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpatrzenia, a w razie niepodzielenia wyżej wymienionego wniosku przez Sąd II instancji wniósł o zmianę wyroku przez orzeczenie oskarżonemu warunkowego umorzenia postępowania na okres próby wynoszący 2 lata.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Złożone w niniejszej sprawie apelacja jest oczywiście bezzasadna.

Sąd Rejonowy starannie przeprowadził przewód sądowy, zgromadził niezbędne dla rozstrzygnięcia dowody, a następnie poddał je właściwej analizie i ocenie, zaprezentowanej w prawidłowy sposób w motywacyjnej części swego rozstrzygnięcia. Nie popełnił zatem, wbrew temu, co twierdzi skarżący, żadnego błędu w ustaleniach faktycznych, ani też jakiegokolwiek naruszenia przepisów postępowania karnego.

Co do obrazu art. 7 kpk w pierwszej kolejności podkreślić należy, że zgodnie z poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w postanowieniu z dnia 14 grudnia 2006r. w sprawie III KK 415/06 przekonanie sądu o wiarygodności lub niewiarygodności określonych dowodów pozostaje pod ochroną zasady wyrażonej w art. 7 k.p.k. wtedy tylko, kiedy spełnione są warunki: ujawnienia całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) w granicach respektujących zasadę prawdy obiektywnej (art. 2 § 2 k.p.k.), rozważenia wszystkich okoliczności zgodnie z zasadą określoną w art. 4 k.p.k. oraz wyczerpującego i logicznego - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uzasadnienia przekonania sądu (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.).

Przeprowadzona przez Sąd odwoławczy analiza akt sprawy wskazuje, że wszystkie te wymogi zostały dopełnione przez Sąd I instancji. Słusznie bowiem Sąd Rejonowy jako nieprawdziwe uznał wyjaśnienia oskarżonego K. M., tym bardziej, że skarżący

w istocie na wskazuje na czym konkretnie podnoszone przez niego uchybienia miałyby polegać. Trafnie bowiem Sąd Rejonowy za w pełni wiarygodne uznał zeznania świadków M. F., T. R. (1), P. H. (2), P. N. (2), P. W. (1) oraz D. W., słusznie zaznaczając, że zeznania tych osób tworzą spójny obraz działania oskarżonego, który posługiwał się cudzymi kontami na Allegro popełniając przestępstwa oszustwa. Właściwie podnosi w tym miejscu tenże Sąd, że zeznania te pozwoliły na ustalenie, że faktycznie K. M. w inkryminowanym czasie wystawiał rzeczy na sprzedaż na portalu aukcyjnym Allegro, korzystając przy tym z kont wyżej wymienionych świadków, czego zresztą skarżący w swojej apelacji nie kwestionuje. Rozważania Sądu Rejonowego w powyższym zakresie Sąd odwoławczy w pełni podziela i aprobuje jako trafne i przekonujące (k.1606-1607).

Prawidłowo również Sąd Rejonowy jako wiarygodne uznał zeznania pokrzywdzonych w niniejszej sprawie J. K. (1), R. C., K., E. L., M. Z., P. D. (2), R. K., T. P., A. P., J. O., R. S., P. H. (1), A. K. (2), Ł. S., M. R., J. K. (2), A. W., Ł. P. i W. K., słusznie podnosząc, że korelują one ze sobą i składają się na logiczną całość, jak również, że na ich podstawie można było ustalić ten sam sposób działania oskarżonego w popełnieniu przestępstwa w stosunku do każdego z pokrzywdzonych. Przypomnieć należy w tym miejscu, że z zeznań wymienionych osób w sposób oczywisty wynika, że wartość palet otrzymanych przez każdego z pokrzywdzonych nie była zgodna z opisem przedstawionym przez K. M. na przedmiotowej aukcji, a także, że każdy z pokrzywdzonych miał trudności w skontaktowaniu się z oskarżonym, chcąc mu zareklamować otrzymaną przesyłkę. Rozważania Sądu Rejonowego w powyższym zakresie Sąd odwoławczy w pełni podziela i aprobuje jako trafne i przekonujące (k.1607-1608).

Także ocena zeznań świadków G. T., P. P., P. S., P. J., D. S., P. W. (2), K. K. (3), G. R., A. K. (3), D. G., R. Ś. oraz G. S. jest prawidłowa. Trafnie bowiem podnosi Sąd Rejonowy, że zeznania tychże świadków nic istotnego nie wnosily dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a właściwie potwierdziły jedynie okoliczność, że oskarżony w inkryminowanym okresie wystawiał sprzęt elektroniczny na sprzedaż na aukcjach internetowych na Allegro. Zatem i w tym względzie Sąd Okręgowy podziela rozważania Sądu I instancji jako trafne i przekonujące (k.1609-1610).

Właściwie Sąd Rejonowy ocenił także dowody z dokumentów, słusznie podnosząc, że brak podstaw do ich podważenia, zwłaszcza, że żadna ze stron ich nie kwestionowała. Rozważania Sądu I instancji Sąd odwoławczy w pełni podziela i aprobuje jako trafne i przekonujące (k.1610).

Prawidłowo również Sąd I instancji odniósł się do zeznań świadka N. K., (...) Hurt (...), z których to wynikało, że oskarżony kupił u niej mix karton firmy (...) w miesiącu lipcu 2010r., jak również, że wysłała ona do niego paczkę o wadze około 21 kg, a także, że w paczce tej był mix przedmiotów, na wybór których kupujący nie miał wpływu. Sąd Okręgowy akceptuje rozważania Sądu Rejonowego w powyższym zakresie jako trafne i przekonujące (k.1607).

W świetle zatem powyższego właściwie Sąd I instancji uznał za nieprawdziwe wyjaśnienia oskarżonego K. M., w których nie przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu ciągłego. Tak więc i w tym względzie Sąd odwoławczy podziela argumentację Sądu Rejonowego jako trafną i przekonującą (k.1606).

W tym stanie rzeczy całkowicie chybiony jest zarzut naruszenia art. 7 kpk. Zresztą skarżący choć kwestionuje dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę dowodów, to jednakże konkretnie w ogóle nie podaje na czym miałyby polegać uchybienia tegoż Sądu w tym względzie.

Bezzasadny jest także zarzut naruszenia art. 366 kpk, zwłaszcza, że skarżący nie wymienia jakiegokolwiek istotnej okoliczności niniejszej sprawy, która winna zostać przez Sąd Rejonowy wyjaśniona, a czego tenże Sąd nie uczynił.

Podobnie odnieść należy się do obrazu art. 424 § 2 kpk. Podkreślić bowiem należy, że przywołany przepis nakłada na Sąd orzekający obowiązek uzasadnienia wydanego przez siebie wyroku, a nie obowiązek ustosunkowania się do wniosków, czy też stanowisk stron zawartych w ich mowach końcowych.

Z kolei co do błędu w ustaleniach faktycznych, w pierwszej kolejności przypomnieć trzeba, że błąd ten może mieć miejsce jedynie wówczas, gdy sąd orzekający w I instancji dopuścił się uchybienia przy ocenie materiału dowodowego, polegającego na nieuwzględnieniu przy jej dokonaniu zasad logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak też całokształtu ujawnionych okoliczności. Taka sytuacja nie ma miejsca w niniejszej sprawie. Z prawidłowo ocenionego materiału dowodowego, o czym mowa była wyżej jednoznacznie wynika, że oskarżony K. M. dopuścił się przypisanego mu czynu.

W świetle zatem powyższego nie może być mowy o jakimkolwiek błędzie w ustaleniach faktycznych. Nie można bowiem zgodzić się z twierdzeniem skarżącego, że oskarżony K. M. jako sprzedawca występował jedynie w roli pośrednika oferującego do sprzedaży pakiety sprzętu multimedialnego, gdyż tylko przekazywał on do dalszej dystrybucji całe zestawy, a nie poszczególne elementy wyposażenia bez wiedzy na temat zawartości konkretnych pudełek, a także, że w tym stanie rzeczy nie działał on z kierunkowym zamiarem doprowadzenia do pokrzywdzenia kupujących sprzedając towar zakupiony uprzednio u hurtownika. Po pierwsze oskarżonego K. M. i świadka N. K. nie łączyła żadna umowa, na mocy której oskarżony miałby występować, jak twierdzi autor apelacji, w roli pośrednika. W tej więc sytuacji wszystkie podejmowane przez siebie działania czynił na własny rachunek. Po wtóre zastanawiające jest, dlaczego oskarżony sprzedając multimedialny sprzęt zakładał konta na Allegro nie na swoje nazwisko, ale na nazwiska innych osób, zaś kontakt mailowy oraz konto bankowe w celu dokonywania przelewów tytułem uiszczenia ceny przez kupujących ustalone były na oskarżonego. Takie zachowanie oskarżonego dobitnie świadczy, że miał on pełną świadomość, że sprzedając niekompletne w stosunku do oferowanych pakiety sprzętu medialnego postępuje niezgodnie z prawem. Wreszcie, jak trafnie zauważył to także Sąd I instancji, fakt, że oskarżony K. M. po wszczęciu postępowania przygotowawczego podjął próby polubownego załatwienia sprawy pokrzywdzonymi proponując im zwrot pieniędzy za brakujący towar z ofert, co dodatkowo przemawia za twierdzeniem, że K. M. poczuwał się do odpowiedzialności za szkodę pieniężną wyrządzoną pokrzywdzonym. W tym stanie rzeczy podnoszone w tym zakresie argumenty autora apelacji uznać należy za nietrafne.

Także rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego co kwalifikacji prawnej oraz kary są prawidłowe i nie wymagają korekty. Wyczerpujące rozważania Sądu I instancji i w tym zakresie Sąd odwoławczy w pełni podziela i aprobuje, jako trafne i przekonywujące (k.1611 -1616).

Nadto podkreślić trzeba, że nie można zgodzić się z twierdzeniem obrońcy oskarżonego, że w realiach niniejszej sprawy Sąd I instancji winien uznać, że czyn oskarżonego K. M. stanowił wypadek mniejszej wagi i przypisać mu przestępstwo z art. 286 § 3 kk. Na wstępie przypomnieć należy, że przy ocenie, czy zachodzi wypadek mniejszej wagi w danej sprawie, należy brać pod uwagę przedmiotowo-podmiotowe znamiona czynu, kładąc akcent na te elementy, które są charakterystyczne dla danego rodzaju przestępstwa. Wypadek mniejszej wagi stanowi bowiem uprzywilejowaną postać czynu

o znamionach przestępstwa typu podstawowego, charakteryzującą się przewagą łagodzących elementów przedmiotowo-podmiotowych (zob. wyrok z dnia 9 października 1996r. w sprawie sygn. akt V KKN 79/96). Zatem takie elementy, jak osobowość sprawcy, jego opinia, poprzednia karalność, zachowanie się przed i po popełnieniu przestępstwa, nagminność danego rodzaju czynów czy innych okoliczności mających wpływ na wymiar kary, jednakże leżących poza samym czynem przestępnym nie powinny być brane pod uwagę przy ocenie wypadku mniejszej wagi. Wśród znamion strony przedmiotowej istotne znaczenie mają w szczególności: rodzaj dobra, w które godzi przestępstwo, zachowanie się i sposób działania sprawcy, użyte środki, charakter i rozmiar szkody wyrządzonej lub grożącej dobru chronionemu prawem, czas, miejsce i inne okoliczności popełnienia czynu oraz odczucie szkody przez pokrzywdzonego. Wśród elementów strony podmiotowej istotne są stopień zawinienia oraz motywacja i cel działania sprawcy, w tym odcienie umyślności, premedytacja, dokładność w przygotowaniu przestępstwa, upór w

dążeniu do osiągnięcia przestępnego celu, przypadkowość, wpływ innej osoby, obawa przed skutkami działania. W odniesieniu zatem do elementów strony przedmiotowej przypisanego K. M. czynu stwierdzić należy, że oskarżony swoim zachowaniem naruszył jedno z podstawowych dóbr chronionych prawem, tj. cudzą własność, o znaczeniu którego przesądza jego umieszczenie w części szczególnej kodeksu karnego, a także rodzaj sankcji za czyn ten przewidziany, tj. kara pozbawienia wolności, a nadto, że wyrządził on szkodę o łącznej wartości 6764 zł, zaś sposób jego działania był nad wyraz wyrafinowany, skoro na (...) nie występował pod własnym nazwiskiem, lecz innych osób, zaś pieniądze za zakupiony towar miały wpływać na jego konto. W zakresie natomiast strony podmiotowej wskazać trzeba, że K. M. miał pełną świadomość bezprawności swojego postępowania, a nadto, że nie czynił on tego dla żartu, lecz z chęci łatwego wzbogacenia się kosztem pokrzywdzonych. W świetle zatem tak określonych elementów strony przedmiotowej i podmiotowej przypisanego oskarżonemu M. czynu stwierdzić trzeba, że zachowanie jego w żadnym razie nie mogło stanowić wypadku mniejszej wagi. Zatem i w tym względzie zarzut apelacji uznać trzeba za całkowicie nieprzekonywujący.

Mając zatem powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk orzekł jak wyroku.

Nadto na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk Sąd odwoławczy zasądził od oskarżonego K. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, uznając, że uiszczenie ich, z uwagi na fakt, że jest młody i zdrowy, a zatem ma możliwość podjęcia pracy chociażby dorywczej, a ponadto osiąga stały dochód w kwocie 500 złotych z tytułu diety radnego nie będzie dla niego nadmiernie uciążliwe. Na koszty te składają się:

- 180 złotych tytułem opłata od orzeczonej względem oskarżonego kary grzywny zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.),

- 20 złotych tytułem wydatków w postępowaniu odwoławczym zgodnie z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 18 czerwca 2003r. w sprawie wysokości i sposobu obliczenia wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz.U. z 2003r. Nr 108, poz. 1026 z późn. zm.).

Z tych względów orzeczono, jak wyżej.

SSO Ewa Opozda - Kałka SSO Anna Szeliga SSO Leszek Grzesiak